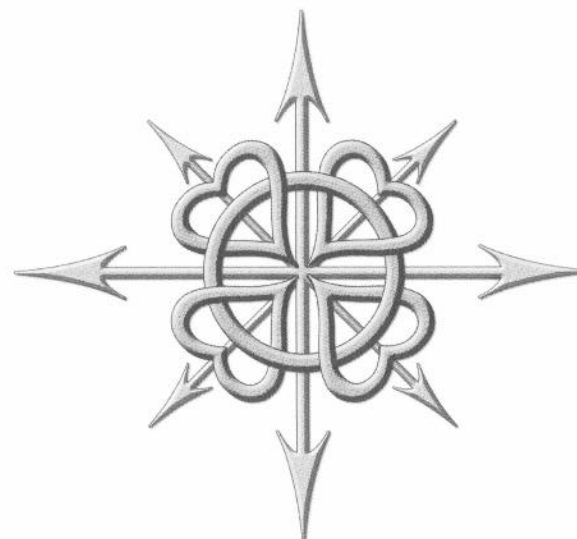

A Fordulat

MAGYARORSZÁG XX. SZÁZADI, KÜLÖNÖSEN A II. VILÁGHÁBORÚ UTÁNI KIFOSZTÁSA

Konferenciaelnök: Dr. Drábik János

2008. augusztus 19. (kedd)

Ülésvezető elnök: **Dr. Drábik János**

9:30 – 10:30	<i>Dr. Drábik János</i>
Bevezetés
Magyarország folyamatos fosztogatása
10:30 – 11:10	<i>Dr. Balogh Zoltán</i>
Az ország kifosztását nem, de a Dunántúl természeti csodáinak
tönkretételét sikerült megakadályozni
11:10 – 11:40	<i>Szünet</i>
11:40 – 12:20	<i>Dr. Bencze Izabella</i>
Nemzeti vagyonunk sorsa a rendszerváltozás után
12:20 – 13:00	<i>Dr. Bogár László</i>
„Magyarország felszámolása” avagy történelmi vagyonszerzések
hullámai
13:00 – 14:15	Ebéd-szünet
14:15 – 14:55	<i>Dr. Léh Tibor</i>
A szovjet agresszió által okozott károk megtérítésének jogos
követelése
14:55 – 16:15	<i>Prof. Dr. Bokor Imre</i>
Magyarország kifosztása és tragédiája a XX. században
Meghívott: Sólyom Ildikó művésznő
16:15 – 16:45	<i>Szünet</i>
16:45 – 17:25	<i>Mándoki Andor</i>
A magyar energiapolitika és a globalizáció
17:25 – 18:05	<i>Varga István</i>
Cselekvési lehetőségeink a kibontakozásra
18:05 – 18:45	<i>Vezér-Szörényi László</i>
A kiegészítő pénz működtetése Magyarországon
18:45 – 19:15	<i>Szalay Zsuzsanna</i>
A szelíd pénz forradalma
19:15 – 19:40	<i>Dr. PhS. Farkasinszky Tibor</i>
Magyarország jelenkori kifosztásának mértéke, hatásai és a
teendők

Dr. Drábik János

Magyarország folyamatos fosztogatása

Magyarország folyamatos fosztogatására az elmúlt két évszázadban a rákényszerített háborúkkal és a nemzetközileg megszervezett eladósítással került sor. Már 1848-ban az adósságba kényszerítési kísérlet elutasítása miatt tört ki a háború Ausztriával. A XIX. század második felében a rendszeresen ismétlődő válságokat a rejtőzködő pénzkartell, a pénzügyeket háttérből irányító pénzcsoport idézte elő. Magyarország csak a külső kényszerek hatására lépett be az első világháborúba, amelyet a nemzetközi pénzkartell készített elő és robbantott ki. A nemzetközi pénzvillág kamatgyarmata volt Magyarország a két világháború között is. A második világháború után a Szovjetunió és a kommunista diktatúra fosztogatta az országot. 1989 után a magyar nemzet közös vagyonát beolvasztották a nemzetközi pénzügyi közösség globális részvényvagyonába. Magyarország az egyetlen szuperhatalom, a Pénzimpérium tartományává vált. Emiatt a magyar nemzeti jövedelem kiáramlik az országból. Miként lehet a pénzuralmi rendszerből kikerülni és visszaszerezni az elvesztett nemzeti vagyont?

The continuous looting of Hungary

The continuous looting of Hungary in the last two centuries has been carried out with the wars and with the internationally organised indebtedness imposed upon the Country. The war broke out with Austria in 1848 because the Hungarian Government had rejected the attempt to force Hungary into indebtedness, as well. The hiding financial cartell, an interest group leading the financial matters behind the scene, caused the regularly repeated financial and economic crises of Hungary in the second half of 19th century. The Country entered the first world war, which was prepared and set off by the international financial cartell, only under the strong pressure of external forces. Hungary has already become the interest-colony of the international financial community between the two world wars. Following the second world war the Soviet Union and the communist dictatorship had been looting on the country. After 1989 the ruling financial interest groups of the World incorporated the collective wealth of the Hungarian nation, almost entirely, into the global capital stock of the international financial community. In this way Hungary has become the province of the only super-power of the World: the Money Empire. Is it possible for the Hungarians to get out of this system ruled by money and greed and regain the possession of their lost national wealth?

Magyarország folyamatos fosztogatására az elmúlt két évszázadban az ismételt rákényszerített háborúkkal és a nemzetközileg megszervezett eladósítással került sor. A bécsi Rothschild-ház adósságba-kényszerítési kísérletének az elutasítása miatt tört ki a forradalom 1848 szeptemberében, és alakult át a békes forradalom véres háborúvá.

Már a reformkorban is az volt a magyar társadalom egyik legfontosabb problémája, hogy a magyar pénzügyeket monopóliumként egy bécsi magánbank intézte. Magyarországon nem volt bankhitel. A pénz azért áramlott ki az országból, hogy kiszolgálja ezt a bécsi bankot. De kiáramlott a pénz adók, regálék, kölcsönök, a kölcsönök kamatai, vámok, kincstári jegyek és a császári katonaság elszállásolási költségei formájában is.

Amikor 1848-ban Kossuth lett a pénzügyminiszter, azonnal hozzáfogott az üres államkassza megtöltéséhez, és egy bankjegynyomda felállításához. A gazdasági élet működését biztosító, fedezettel bíró magyar pénzt akart bevezetni. A bécsi Rothschild-ház irányítása alatt állott **Oszták Nemzeti Bank**, az **ONB**, azonban nem volt hajlandó valódi pénzre beváltani az általa kibocsátott bankjegyeket, és egyidejűleg gyorsított ütemben vonta ki a nemesfém- és ércpénzt külföldre. Kossuth ezért már 1848. április 19-én rendeletileg megtiltotta meg az arany és az ezüst külföldre vitelét. Terve az volt, hogy 5 millió pengő-pénz alapján mintegy tizenkét- és fél millió forintnyi pénztárjegyet bocsát ki. A Rothschild érdekeltségű **ONB** azonban azt akarta, hogy a magyar kormány tőle vegyen fel 12 millió forint hitelpénzt, de azzal a feltétellel, hogy a magyar kormány ismerje el az **ONB** bankjegykibocsátó monopóliumát Magyarország területén, és fizessen kamatot a Rothschildok által nyújtott hitelpénz után. Kossuth ezt elutasította, és az önálló magyar pénz mellett döntött. A pénzügyekben megmutatkozó kibékíthetetlen ellentét vezetett el a fegyveres konfliktushoz, amelyből végül szabadságharc és függetlenségi háború lett.

A szabadságharc bukását követően az **ONB** összes kívánsága teljesült. Magyarországon 1873-ban már 482 pénzintézet, 160 különböző biztosító intézet, de csak 164 nagyobb iparvállalat működött. Ezek szinte mind a Rothschild-ház által irányított pénzkartellhez kapcsolódtak valamilyen módon. Az informális pénzkartell működését irányító és végző bankárhatalom a személyi kapcsolatokon és a gondosan kiépített összefonódásokon keresztül biztosította pénzügyi egyeduralmát. A szabadságharc után az **ONB** és a mögötte álló nemzetközi pénzkartell erőteljes nyomást gyakorolt a Habsburg uralkodóházra és a kormányzatra, hogy az keményen lépjen fel az önálló magyar pénzt követelő magyar kormánnyal szemben.

A kiegyezés után az osztrák-magyar pénzrendszer közösségét biztosították. Magyarországon az **ONB** bankjegy kibocsátási monopóliumát ugyan formálisan nem ismerte el, a tényleges állapot azonban az volt, hogy az **ONB** által kibocsátott bankjegyek forgalomban voltak ugyanúgy, mint bármely más állam pénzei.

A magyar pénzügyi és gazdasági élet irányítói a XIX. század második felében az ismétlődő válságokat az **ONB** tudatos pénzügyi manipulációjának tulajdonították. A Magyarországon rendszeresen visszatérő válságok nem termelési anarchia következményei voltak. A rejtőzködő szuperkartell, vagyis a pénzügyeket a háttérből irányító érdekcsoport idézte elő a válságokat, mégpedig úgy, hogy Ma-

gyarország nemzetgazdaságának egészét az ellenőrzése alá vonta, és átvette a többi, alkartellnek tekinthető kisebb kartell irányítását is. A szuperkartell a bécsi Rothschild-érdekeltség irányítása alatt álló, bécsi központból szervezett és ellenőrzött termelési és pénzügyi viszonyokat hozott létre. A Monarchia részét képező Magyar Királyságban egyetlen jelentős vállalat sem volt a Rothschild-érdekeltségtől független. Magyarország nemzetgazdasága a Rothschild-ház hegemóniája alatt működött. Egyfajta korporációs uralomról beszélhetünk. Az egész ország ipari és kereskedelmi élete egyetlen pénzügyi szervezet láthatatlan, kelőnően álcázott, de erős akaratának volt alárendelve.

A magyarok sajnos nem tudták, hogy kivel állnak szemben, mert az elrejtőzött az arctalan pénzviszonyokban. A magyar társadalom a király ellen fordult, de az ellenség valójában egy rejtőzködő pénzcsoport volt. Az emberek nem voltak tudatában, hogy a nemzetközi pénzoligarchia létrejöttével a kamatozó hitelpénzrendszer vette át fokozatosan az irányítást. A pénzoligarchia azonban nemcsak kamatszédés formájában fosztogatta az országot, hanem úgy is, hogy titkos-kartellt hozott létre, és ezzel egész Magyarországot gazdasági függőségbe tudta taszítani. Ez pedig lehetővé tette az értéktelenség munka eredményének egyre növekvő kisajátítását hitellezési és kartellezési technikákkal.

A **Rothschild-ház** az általa irányított láthatatlan pénzkartell létezését minden lehetséges módon titkolta. Ebben volt a fő ereje. Így történhetett meg, hogy a Monarchián belül egész Magyarország egy zárt vadaskerthez vált hasonlóvá, bekerítve egyetlen pénzcsoport hatalmának láthatatlan, de annál inkább érezhető acélkerítésével. Ebben a körülkerített vadaskertben, a kamatgyarmattá vált Magyarországon a vad nem volt más, mint a magyar nép, amely a kerítésig futhatott, de azon túlra már nem juthatott.

A Monarchián belül Magyarország csak a külső kényszerek hatására lépett be abba a világháborúba, amelyet - ma már bizonyíthatóan - a szupergazdag beruházó bankárokból álló nagyhatalmú nemzetközi pénzkartell készített elő és robbantott ki. A vonakodó, békeszerető Magyarországra rákényszerítették ezt a háborút, mégis a legsúlyosabb büntetéssel őt sújtották Trianonban. Magyarország elvesztette területének kétharmadát, lakosságának több mint 60 százalékát, és az ugyancsak a nemzetközi bankárok által irányított Népszövetségnek a Jóváérteli Bizottsága 200 millió aranykorona megfizetésére kötelezte a kivérett, kifosztott Csonka-Magyarországot.

A trianoni békediktátum után újra fel kellett építeni mindazt, amit a világháború, a bolsevista proletárdiktatúra és a román hadsereg fosztogatása okozott. A magyar pénz teljes elértéktelenedése rettenetes csapást mért a gazdaságra. Először a középosztály ereje tört meg, amely a háború legfőbb terhet viselte, az infláció következtében pedig vagyonát és pénzét is elveszítette.

Ebben a helyzetben a Népszövetség magatartása meghatározó volt. Arra kényszerítette a magyar kormányt, hogy nevetségesen csekély összegű, 250 millió aranypengőnyi stabilizációs kölcsönt vegyen fel. A Népszövetség főmegbízottja útján gondoskodott arról, hogy a trianoni békediktátum rendelkezéseit könnyörtelenül végrehajtsák. E békediktátum értelmében a magyar államra kivetett háborús jóvátétel megfizetéséig minden magyar állami bevételt zálogjog terhelt az Antant hatalmak javára. Ennek következtében a Magyar Állam a nemzetközi

pénzpiacokon csakis a békeszerződések ellenőrző testületének, a Népszövetség Főtanácsának a hozzájárulásával kaphatott kölcsönt. Ebben a testületben a magyarokat gyűlölő **Dr. Eduárd Benes**-nek volt meghatározó szerepe.

A **Népszövetségi Főmegbízott** feltételei szerint a Magyar Állam kincstári jövedékének és vámbevételének – a kölcsön többszöröséig történő – zárolásán kívül jóvá kellett hagyni a Nemzeti Bank létesítéséről szóló törvényt, méghozzá az általuk megszabott feltételekkel. Ez az új intézmény, a szigorú banktitok szerint működő MNB, amelyet magánpénzemberek irányítottak, az állam olyan monetáris felségjogait vette át, mint a pénzkibocsátás, árfolyam-szabályozás, kamatszabályozás, hitelezés, vagyis a nemzetgazdaság irányításának legfontosabb jogosítványait. A külföldi pénzüligarchia, amely a MNB-törvény révén korlátlan ellenőrző hatalomhoz jutott, ezt követően szinte elárasztotta Magyarországot a kölcsöneivel, amiért aztán később, az 1929-es gazdasági válság idején, nagy árat kellett fizetnie.

Az MNB tulajdonosai nevüket elrejtve gyakorolhatták szavazati jogukat a Közgyűlésen. Így választották meg a Nemzeti Bank tizenkét-tagú főtanácsát, amely szabad megítélés alapján döntött a magyar kormányt megillető pénzügyi szuverenitás legfontosabb kérdéseiben. A nemzetközi pénzüligarchia azt csinált pénzügyileg Magyarországon, amit csak akart. Miközben Amerikában egy százalék, Nagy-Britanniában két százalék volt az alap kamatláb, Magyarországon 15 százalék felett volt, és a magyar kormány nem avatkozhatott be, mert a Népszövetség olyan feltételeket csikart ki tőle, hogy az MNB függetlenné vált a kormánytól. A hasznát meghaladó kamatok lehetetlenné tették a termelést. A nemzetközi pénzüligarchia és az irányítása alatt álló bankrendszer a kiereszkolt pénzükkítéssel megbénította a magyar gazdaság működését. A következménye hatalmas méretű munkanélküliség lett, és 1936 végéig évi kétmilliárd munkaóra veszett el. Az eladósítással és kamatpénzzel működő monopóliumhoz a magyar kormány nem nyúlhatott. Ez bizonyult a magyar nemzeti jövedelem elvételére a leghatékonyabb módszernek.

Az első világháború utáni – minden nemzetközi elvet felrúgó – békediktátumok arról is rendelkeztek, hogy kártérítésben ne csak a győztes államok részesüljenek, hanem a polgáraik is, ha vagyonuk a legyőzött országban valamilyen módon elveszett.

A második világháborút lezáró 1947-es párizsi békeszerződés a vesztes országokat, köztük Magyarországot, jelentős összegű jóvátétel fizetésére kötelezte. Magyarországnak 300 millió dollárt kellett fizetnie, ebből 200 milliót a Szovjetuniónak, 50 milliót Jugoszláviának és 50 milliót Csehszlovákiának.

1945 után nemcsak a háborús pusztításokkal és az azt követően fizetett jóvátétellel lett szegényebb Magyarország, de a magyar nemzet a kommunista hatalomátvétel következtében elveszítette nemzeti tudattal rendelkező vezetőrétegét is, amely talán még az anyagi veszteségeknél is súlyosabb csapást jelentett számára.

1956-ban a magyar nép kinyilvánította, hogy nem kér a kommunista diktatúrából, abból, hogy új urai rendőrállami erőszakkal vegyék el tőle munkája eredményét. A magyar nép azonban abból se kért, hogy már a két világháború közt megismert pénzüralmi technikákkal – megtervezett eladósítással – fosszák meg

fáradozásai gyümölcsétől. A háttérben együttműködő Kelet és Nyugat legfelsőbb irányítói végül is a magyar forradalom elfojtásában állapodtak meg hallgatólagosan. Ez anyagi javakban mérve 12 milliárd akkori forintban kifejezhető kárt okozott az országnak. Nagy vérvesztést és kárt jelentett a mintegy kétszázezer magyar állampolgár külföldre menekülése is. Ez forintban további 20 milliárd veszteség. A megszálló erők ellátási költsége, a számukra felépített járulékos objektumok összege 8260 milliárd forintba került. A legnagyobb veszteség azonban, amit pénzben már nem is lehet kifejezni az, hogy a szovjet megszállók által hatalomra segített Kádár-rendszer állami politika szintjére emelte az orvosi segédlettel végzett tömeges népiirtást. Az átmosott agyú, nemzeti öntudatuktól megfosztott magyarok három évtized alatt mintegy hétmillió utódutakat semmisítették meg abortusz formájában. Ez a hétmillió meg nem született magyar és utódai a magyar történelem legnagyobb vérvesztését jelentik. Így valójában Magyarország nemcsak vagyonától, de népességének jelentős részétől is megfosztatott.

Az 1989-cel kezdődő rendszerváltás eredményeként a nyíltan berendezkedett nemzetközi pénzüvilág megszerezte a Világbank és a Nemzetközi Valutaalap által mintegy 140 milliárd dollárra becsült magyar nemzeti vagyonnak a túlnyomó részét, és azt beolvasztotta globális részvényvagyonába. A magyar lakosság kétharmada vagyontalanná vált, meg lett fosztva önrendelkezésének gazdasági alapjától, a nemzeti vagyonból származó tőkejövedelmétől, és elveszítette azt a hatalmat is, amelyet e vagyon birtoklása jelent. A magyar lakosság többsége az ország gazdájából az új tulajdonosok bér munkásává vált, aki csak munkabérhez juthat, ha van munkája.

A nemzeti vagyon elvesztésével, leépítésével, az országból való kivitelével fokozatosan megszűnt annak a lehetősége, hogy a magyar lakosság szellemi munkaerejét tudja értékesíteni nagy hozzáadott értékkel rendelkező termékekben és szolgáltatásokban. A magyar gazdasági struktúra a szaktudást alig igénylő összeszerelő vagy még annál is primitívebb munkából áll, és ennek a munkának az ára a világpiacon rendkívül alacsony. Magyarországot tehát évente több mint ezermilliárd forinttal rövidíti meg a rossz gazdasági szerkezetből adódó cserearányromlás.

A nemzetközi pénzüligarchia nemcsak a termelő-vagyont szerezte meg, hanem az érte adott – az eredeti értékének mintegy 20 százalékát kitevő – 20 milliárd dollárnyi vételárat is. Ugyanis a kizárólag az ő irányítása alatt álló MNB a devizát magánál tartotta, a költségvetésnek pedig az eladott fizikai vagyonért általa kibocsátott játékpénzt – levegőből előállított forintot – adott. Ez a több ezer milliárd forint pedig, megtéve körforgását a nemzetgazdaságban, adósságszolgálat, kamat, tőkejáradék és profit formájában külföldi tulajdonosokhoz került. Ezek a forintot beváltották devizára, és a deviza-vételárat kivitték az országból. Az MNB pedig a hozzá visszakért forintot egyrészt kivonta a forgalomból, másrészt a mesterségesen gerjesztett infláció formájában semmisítette meg. A magyar nép tehát elveszítette fizikai termelővagyonát, de a nemzetgazdaság elveszítette bizonyos idő múlva az érte kapott deviza ellenértéket is.

2004-ben nemcsak az történt, hogy az ország egy nemzetek feletti birodalom, az Európai Unió részévé válva megszűnt független állam lenni, hanem az EU-

tagság nettó évi mintegy 4500 milliárd forint folyamatos veszteséget okoz az országnak, felgyorsítva eladósodását.

A nemzetközi pénzügyi közösség azért tartja magyarországi intézménye, az MNB segítségével rendkívül szűken a magyar monetáris bázist, hogy így kényszerítse a magyar államot a még meglévő közhatalon olcsó kiadására, továbbá a magyar termőföld és lakóingatlan-vagyon áron alul való eladására. Magyarország kifosztását jól jelzi az, hogy 2006-ban nettó nyolcmilliárd euró áramlott ki a külföldi tartozásállomány hozamaként az országból, 2007-ben pedig már kilencmilliárd euró.

Magyarország külföld felé irányuló tartozásállománya jelenleg negyvenötezer-milliárd forint, mintegy 256 milliárd dollár, és ennek a hatalmas összegnek a hozamát kell kitermelnie. Ez a hozam profitból, tőkejádékból, adósságszolgáltatásból és kamatfizetésből áll. Magyarország fosztogatása napjaink valósága. Következményeként nemcsak politikai, gazdasági és pénzügyi, de demográfiai válság is kialakult. A magyar nemzet évről évre felgyorsuló ütemben fogy, és a nemzet fennmaradása került veszélybe.

A magyar sorsdráma

Az elmúlt évszázad tragikus történetét a magyar nemzet sorsdrámájaként is felfoghatjuk. Ez a sorsdráma a végéhez közeledik. A nemzet sírját már megasták, de nem gyászolók, hanem pénz- és hataloméhes hódítók vesznek körül. Szemükből nem gyász, hanem bosszúéhes győzelmi mámor, arrogancia és a bitorló rossz lelkiismerete sugárzik. Ez keveredik a mérhetetlen nyereszkesedési vágygal és a zsákmány megtartása miatti páni félelemmel.

A dráma **első felvonása** 1920-ban ért véget, amikor a történelmi, etnikai és az önrendelkezési elv megszegésével, nemzetközi bűncselekménynek minősülő kettős mércét alkalmazva, feldarabolták Magyarországot.

A dráma **második felvonásaként** – 1945 után – megsemmisítették a magyar nemzet vezetőrétegét, amelynek még volt érzelmi és lelki kötődése az 1100 éves magyar államhoz és népéhez.

A sorsdráma **harmadik felvonása** 1956. A magyar nép nem kért az internacionalista kommunizmusból, de helyette nem a mostani kozmopolita globalizmust akarta, hanem a saját útját járni, az önrendelkezését visszaszerezni. Teljesítményét ne vegyék el tőle se kommunista rendőrállami erőszakkal, se eladósítással, pénzügyi módszerekkel. A már akkor is együttműködő kommunista és globalista érdekcsoportok vereségre ítélték a magyar nemzet forradalmát. Hogy soha többé fel ne állhasson, mintegy nyolc millió abortusszal kivéztették a maradék Magyarország törzsmagarságát. Ezt a veszteséget túl kell élni, de kihaverni nem lehet.

A **negyedik felvonás** 1989. A pénzimpérium felkészített ügynökei a hazai kollaboráns technokraták segítségével – pénzügyi technikákkal, eladósítással – elvették a magyar nemzet vagyonát. Magyarország többé nem a magyaroké. Országunk, hazánk a Washingtoni Konszenzus végrehajtásával mások tulajdona lett.

Az **ötödik felvonás** 2004. Ekkor Magyarország elveszítette szuverenitását, egy

nemzetek feletti birodalmi struktúra autonóm tartománya lett, független állam helyett. Ezt az állapotot betonozza be a ratifikálás alatt álló Lisszaboni Szerződés. A szervezett magánhatalom által létrehozott Európai Unióba a viszonyoságot megtagadó, igen hátrányos és igazságtalan feltételekkel kényszerítették be Magyarországot. 2003-ig 8866 milliárd forint nettó veszteséget okozott a magyaroknak az EU-tagságra való felkészülés. 2004 óta pedig évi mintegy 4000 milliárd forintba kerül a tagsággal járó terhek viselése. Kezdetből nettó befizetők vagyunk. Az ún. „támogatás” nem egyéb, mint a már átadott összegek egy részének a keserves vissza-pályázgatása.

A magyar költségvetési hiány és külkereskedelmi deficit egyik legfőbb okozója tehát az, hogy az EU folyamatosan sarcolja Magyarországot, nem pedig támogatja. Az EU a szervezett magánhatalom intézménye a szuperbankárok útjában álló nemzetállamok olcsó és önkéntes felszámolására. Az EU fölösleges és elbürokratizálódott vízfejjé vált. Ami jót hozott – emberek és árúk szabadabb mozgása, vámok csökkentése, szorosabb együttműködés Európa államai között – azt olcsóbban és hatékonyabban el lehetett volna érni nélküle. Nem kellett volna feladni nemzeti szuverenitásunkat, önrendelkezésünket, az önálló magyar jogrendszert. Az EU természetellenes, mert nem olyan közösség, mint a biológiai és társadalmi reprodukcióhoz nélkülözhetetlen család és a nemzet. E két dolog az élet nélkülözhetetlen előfeltétele. Az EU viszont élősködő – funkciótlan – képződmény.

Napjainkban a magyar nép sorsdrámájának **az utójátékát** éljük. Folyamatban van a termőföld és a lakóingatlanok elvétele és átjatszása külföldiek tulajdonába. Már minden előkészület megtörtént.

2006. fordulópont

A rendszerváltás rendszerének csődje 2006-ban nyílt ellenállásba torkollott. A magyar lakosság többsége ekkor értette meg, hogy nincs hová hátrálni, ha komprádor és kozmopolita vezető rétegei – a pénzvilág zsarolásának engedve – beszüntetik a nemzeti kockázatra épülő, nagy szolidaritási rendszerek közfinanszírozását. Az előző rendszer a rendkívül alacsony munkabérekkel kiegészítette béren kívüli juttatásokkal. A közhatalont magának kisajátító és külföldieknek játékpénzért átengedő kollaboráns érdekcsoportok arra hivatkozva akarnak most szabadulni a közhatalmat finanszírozásától, hogy az állami vagyon eltűnt, és nincs meg már a belőle korábban befolyt tőkejövdelem. De a lakosságnak sincs jövedelme, mivel a közhatalon nem az ő magánvagyonra lett. A koalíciós kormányzat akkor hivatkozhatna joggal arra, hogy a magyarok most már egyénileg gondoskodjanak magukról, ha a közhatalont a privatizáló érdekcsoportok nekik juttatták volna.

Ezt a tragikus helyzetet az ideiglenesnek szánt alkotmány is elősegítette. Tele van szankció nélküli, csonka szabállyal, melyek nem kikényszeríthetőek. A választási törvény miatt az állampolgárok fele ki van rekesztve az Országgyűlésből az antidemokratikus – és mielőbb eltörendő – 5%-os szabállyal. Mivel a tömegtájékoztató is a pénz- és korporációs oligarchia tulajdonában és ellenőrzése alatt

van, ezért a lakosság nem tud ténylegesen élni a szólás- és a sajtószabadsággal. Egyedül a gyülekezési szabadság maradt volna az elégedetlenség kifejezésére, de a Pénzimpérium urai és magyarországi kiszolgálói rendőrállami módszerekkel fojtották el a tüntetéseket. Először kirekesztették a polgárokat a parlamentből, majd pedig álszent módon követelték az utcai politizálás beszüntetését. Ahhoz, hogy megmaradjon a magyar nemzet, vissza kell szerezni Magyarországot, vissza kell állítani a magyarok által létrehozott nemzeti vagyon magyar tulajdonosi jogviszonyát. Vagyoni alap nélkül nincs sem egyéni, sem nemzeti önrendelkezés. A vagyon hatalom, és a hatalom vagyon.

Melyik birodalom tette gyarmatává Magyarországot?

Hazánk az egyetlen igazi szuperhatalom, a **PÉNZIMPÉRIUM** provinciája lett. A magyar közvagyon legértékesebb részét beolvasztották a nemzetközi pénzügyi közösség globális részvényvagyonába. A magyarok bérből és fizetésből élő, függő helyzetű munkavállalókká váltak önállóan gazdálkodó, szabad polgárok helyett – saját hazájukban. Munkájuk minden eredménye elhagyja hazájukat tőkejárdék, profit és kamat formájában. Ez a pénzfeudalizmus rendszere, amelyben a magyar munkavállalók évente három és fél hónapot robotolnak ingyen arctalan pénzviszonyokba elrejtőzött ismeretlen uraiknak.

Kik ezek az új oligarchák?

Ők a világ feletti uralmat megszerző magánpénzmonopólium tulajdonosai. Erre a monopóliumra támaszkodva szerezték meg az emberiség termelő vagyona feletti ellenőrzést. A pénzimpérium egyben tartott törzsvagyon a szupergazda dinasztiák családi alapítványai, holdingjai, befektető alapjaiba, több ezer más alapítványba van gondosan elhelyezve, és magántulajdonban lévő kollektív vagyont alkot. Szakértők által felbecsült nagysága 300 trillió dollár. Ez az óriási vagyon pedig állandóan növekszik. A tokiói ENSZ Intézet kutatói állapították meg 2000-ben, hogy ha az emberiség létszámát 10 főre, a világ vagyonát pedig 100 dollárra redukálnánk, akkor egy emberé lenne 99 dollár, és 9 emberé egy. Ennek a vagyoncentralizációnak felel meg a hatalom szélsőséges koncentrációja egy szűk, szupergazdag csoport kezében. Övéké a világot uraló pénzimpérium. Ennek lett Magyarország a tulajdona.

Új honfoglalás szükséges

Pénzügyi módszerekkel vették el hazánkat, hasonló módszerekkel kell visszaszerezni.

Megvannak erre a történelmileg helyesnek bizonyult technikák. Most csak a **közpénzrendszer visszaállítására**, a termelő és infrastruktúra-fejlesztő állami programok beindítására utalok. A központi bankok a pénzimpérium intézményei, magánérdekek szolgálatában állnak. A közhatalom ellenőrzése alá visz-

szahelyezve azonban hatékonyan tudnák elősegíteni az állam, a gazdaság és az állampolgárok adósságfüggésének a megszüntetését. Pénzuralmi korszakban pénzügyi technikákkal kell harcolni. Így kell most végrehajtani az új honfoglalást is, hogy nemzetünk fennmaradhasson.

1989-et követően a nemzeti vagyon átadása, eladása, privatizációja nyomán az államháztartás pénzeszköz-állománya, amely 1989-ben a nemzeti össztermék 162%-a volt, nem növekedett, hanem az 1989-es évi mennyiség egy negyedére csökkent. Egyidejűleg az államháztartás és a nemzetgazdaság kötelezettség-állománya folyamatosan növekszik, ma meghaladja a 45 ezer milliárd forintot, dollárban kifejezve 256 milliárd dollárt. Ez 1989-ben 22 milliárd dollár volt. Folytatódik a magyar nemzetgazdaság eladósítása a nemzeti pénz külföldi pénzre történő lecserélésével. Ehhez a pénzcseréhez nagy mennyiségű devizára van szükség, hogy a devizaszámra – mint valutatartály – mindig tele legyen. Ezt a devizatartalékokat azért növelik folyamatosan, hogy korlátlanul kivihető legyen a tőke hozama az országból.

Tisztázni kell, hogy jogilag kié a kizárólag magyar állami tulajdonban lévő Magyar Nemzeti Bank devizaszámlája, és kié az azon lévő 17 milliárd euró pénzvagyon. Tisztázni kell, hogy a Magyar Nemzeti Bank miért nem él emissziós jogával, és közvetve miért ruházta át pénzkibocsátási és pénzbevonási jogát a nemzetközi pénzvillág intézményei számára. Ma, ha nő a forgalomban lévő forint mennyisége, bővül a forint-likviditás. Ekkor azonban az MNB a pénzvillág kívánságára a bővülést a forgalomban lévő forint folyamatos kivonásával ellensúlyozza. A folyamatos pénzkivonás – a viszonzatlan átutalás összege – negyedévenként kétmilliárd euró, vagyis minden évben 7-8 milliárd euró hagyja el Magyarországot. 2006-ban ez az összeg meghaladta a 8 milliárd, 2007-ben pedig a 9 milliárd eurót. A folyamatos jövedelem el- és kivonást, jövedelemvesztést szakadatlan hitelfelvétellel kell pótolni.

A pénzuralmi rend Magyarországon

Ezer milliárd forint derivatíva áramlik ki és be naponta Magyarországon. Ez az összeg azért mozdul meg, hogy kellő jövedelemmel távozzon az országból. Az átutalási és elszámolási rendszerekben 900 ezer milliárd forint mozog évente. Ez a nemzeti össztermék, a GDP negyvenszerese. Ez az óriási átutalási volumen évi 205 millió pénzügyi tranzakciót jelent. Az MNB korlátlan mennyiségű pénzzel és ellenőrizetlenül tudja finanszírozni a napi spekulációs tranzakciókat. A pénz-áramlásban 91% a spekuláció és 9% a reálgazdaság szükségleteit kielégítő pénzforgalom. Ez másként megfogalmazva azt jelenti, hogy a magyar pénzgazdaság és termelőgazdaság egésze egy országos méretű kaszinóvá vált.

Van-e a globalitásnak alternatívája?

Lehetséges-e egy más, egy jobb világ? A globalitással szemben a lokalitást kell fejleszteni. **Eric Fritz Schumacher „Small is Beautiful”** című könyvében

foglaltak szellemében meg kell szervezni az egészséges gazdasági és pénzügyi önvédelmet, és az ehhez szükséges gazdasági protekcionizmust is vissza kell állítani a jogaiba. A kamattal, eladósítással működtetett hitelpénzrendszer globalizálása helyett az egyenlő esélyek és a vállalkozói szabadság elveire épülő, szociális piacgazdaságot kell globalizálni, méghozzá mindezt alulról jövő kezdeményezésre, és alulról felfelé haladva megszervezve. A tudásalapú társadalom kiegészítendő a bölcsesség-alapú társadalommal.

Mit kell haladéktalanul elkészíteni?

Mindenek előtt Magyarország **társadalmi-gazdasági tervét** kell kidolgozni és törvénybe foglalni. **Másodszor**, el kell készíteni évente a teljeskörű államháztartási mérleget, amely tartalmazza a költségvetést, a helyi önkormányzatok, a társadalombiztosítás és az elkülönített alapok számadását is. **Harmadszor**, le kell bontani a pénzügyi struktúrák által épített vasfüggönyt, egyrészt az állam és demokratikus parlamentje és kormánya, másrészt az MNB között. **Negyedszer**, ne csak a bankok állítsák elő a gazdasági élet közvetítő közegét, a pénznek nevezett egyezményes jeleket, hanem a gazdasági élet más szereplői is. **Ötödször**, nemcsak a költségvetés ellenőrzésére, hanem a nemzetgazdaság egészét ellenőrző szervezetre van szükség.

Szükséges az **állami hitel- és pénzkibocsátás**, a termelői és infrastruktúra-fejlesztő programokra. Ez a fajta állami pénzkibocsátás nem okoz inflációt, mert a konkrét termelő és infrastruktúra projektek végén előálló kapacitásnövekedés, az új objektumok értéke, az előálló többlettermék és többletszolgáltatás értéke fedezi a kibocsátott hiteleket, és ily módon a termelőgazdaság és a pénzügyi szektor egyensúlya nem borul fel. Ezen túlmenően kedvező multiplikátor hatás érvényesül, mert munkaképes felnőttek tíz- és százazrei segélyreszoruló eltartottakból adófizető munkavállalókká válnak. Ez jelentősen megnöveli az állam adóbevételeit, ami viszont csökkenti az állam működéséhez szükséges hitelek felvételét, ezáltal mérsékli az állam eladósodását, a kifizetendő kamatok összegét. Ezek olyan szilárd alapon nyugvó javaslatok, amelyeket a gyakorlatban többször – és mindig sikerrel! – már kipróbáltak. Így, például 1933. és 1948. után Németországban, a New Deal idején az Egyesült Államokban, De Gaulle tábornok elnöksége alatt pedig Franciaországban.

Ma már nemcsak szükséges, de lehetséges is a regionális és elektronikus fizetőeszközök bevezetése – a bizalmon alapuló **csereközösségek** minél nagyobb számban történő létrehozása – Magyarországon.

Minél előbb törvényt kellene hozni arra, hogy a távozó multinacionális cégek mielőtt olcsóbb munkabérű országokban költöznének, előzőleg fizessék vissza azokat az állami támogatásokat és adókedvezményeket, amelyeket azért kaptak, hogy Magyarországon működjenek, és itt munkahelyeket biztosítsanak.

Szükséges a nem-termelő, spekulatív pénzügyi tranzakciók megadóztatása?

Ugyancsak felül kell vizsgálni, hogy a pénzügyi szektor szereplői valamint a multinacionális cégek arányos mértékben vesznek-e részt a közteher viselésében.

Bogár László állapítja meg egy 2008. április 30-i interjújában, hogy a magyar gazdaság döntő többségét két tucat multinacionális cég ellenőrzi. A magyar munkavállalók 12%-át foglalkoztatják, és az összes bér 15%-át fizetik ki. Továbbá ők fizetik az összes adó mintegy 38%-át, ugyanakkor az adózás utáni profit 92%-a az övék. Ez jelzi, hogy kik is azok, akik miatt bevétel-hiányos állapot alakult ki. A magyar költségvetési deficit hazugság, mert a válság mélyebb oka az, hogy akik a magyar gazdaságot ellenőrzik 92%-os profit mellett, mindössze 38%-kal járulnak hozzá a bevételekhez. Vagyis: nem a magyar állam közcélra fordított kiadásai minősíthetők soknak, hanem az e célra fordítható bevételeket kell kevésnek minősítenünk.

A baloldali kormányok regnálása idején beindult államtalanítási folyamat következtében rázárult a magyar társadalomra egy harapófogó. Ennek az a lényege, hogy a munkaerő ára, vagyis a bér reálértéke a 30-40 évvel ezelőtti szinten rögzült. A munkaerő újratermeléséhez szükséges javak és szolgáltatások ára viszont világpiaci szintre emelkedett a radikális államtalanítás, a teljes privatizáció és a nemzetközi nagyvállalatok szabad hozzáférése nyomán. Ausztriában ma egy napi átlagos bevásárlás 20%-kal kevesebbe kerül, mint Magyarországon, miközben ott több mint négyszer akkorák a bérek, mint hazánkban.

Nem lehet eléggé hangsúlyozni: haladéktalanul igazságos közteherviselésre van szükség azért, hogy az államnak több forrás álljon rendelkezésre a rendszerváltás veszteségeinek a támogatására. A lakosság vagyontalan, hátrányos helyzetű kétharmada – döntően önhibáján kívül – képtelen az elemi szintű civilizációs javak, a közoktatás, az egészségügy és az emberséges szociális ellátás szolgáltatásaihoz hozzájutni.

A több mint hétezer milliárd forint jövedelmi adóból a lakosság fizet 6,1 milliárd forintot. Véget kell vetni annak, hogy a multinacionális cégek továbbra is állami támogatást, kedvezményt, szubvenciót követelhessenek ki maguknak csupán azért, mert érdekérvényesítő erejük túlságosan nagy, és ezzel az erővel következmények nélkül visszaélhetnek.

Új megállapodást kell kötni az Európai Unióval

Szükséges a termőföld és lakóingatlan-védelmi jogszabályok soron kívüli elfogadása és megerősítése. Figyelembe véve az érvényes Európai Unió szabályozást, valamint a most ratifikálás alatt álló Lisszaboni szerződés rendelkezéseit, a kölcsönös előnyök, a viszonyosság és az egyenlő-elbánás elvei szerint újra kell tárgyalni minden olyan feltételt, amelyben igazságosabb és előnyösebb megállapodás elérése lehetséges, és amelyek enyhítik az EU kötelezettségek által a magyar nemzetgazdaság egészére, illetve a magyar társadalom viszonyaira gyakorolt rendkívül káros és hátrányos hatásokat.

Az Európai Unió működését meghatározó alapvető nemzetközi megállapodások és jogszabályok nemzeti – vagyis tagállami – hatáskörben hagyták a tulajdonviszonyok szabályozását. Az Európai Unió Bizottsága azonban – szemforgató módon megtagadva a viszonyosság és az egyenlő elbánás demokratikus elveit, a kelet-európai új tagállamok belépésekor úgynevezett „**értelmezést**” adott ki, amely szerint az új tagállamokban a termőföld is tőketulajdonnak tekintendő, és így a földtulaj-

donra is vonatkozik az új tagállamokban a tőke szabad áramlásának az alapelve. Másként megfogalmazva, az új tagállamokban kötelező szabad adásvétel tárgyává tenni azt a termőföldet, ami viszont nem, hogy nem kötelező, de tiltva van az Európai Unió többi tagállamában. Ezt az antidemokratikus EU-bizottsági értelmezést minél előbb meg kell támadni az illetékes EU intézményeknél, és el kell érni az alapszerződésnek ellentmondó bizottsági értelmezés visszavonását, mert sérti a tagállamok egyenlőségének és a viszonyosságnak az elvét.

Állami pénzkibocsátás az MNB devizatartaléka egy részének a fedezetével

Az MNB állami tulajdonban lévő devizatartaléka az MNB devizaszámláján meghaladja a 17 milliárd eurót. Ebből 8 milliárd eurót fedezetként használva az állam kibocsáthat legalább 2000 milliárd forint közhitelt a termelő és infrastruktúra fejlesztő programok finanszírozására. Ez lökést adhatna elsősorban a gazdaság azon szektorának, amelynek szereplői a magyar állampolgárok, valamint a magyar tulajdonban lévő kis és közepes vállalkozások. Ily módon a 17 milliárd euró devizatartalékból kilencmilliárd euró továbbra is kiszolgálhatja a külföldi tulajdonú bankokat és befektetőket, és azok ez után is zavartalanul átválthatják forintjaikat devizára, hogy kiviessék az országból. Nyolcmilliárd euró viszont az állami kibocsátású közhitel-forint fedezete lenne. A magyar nemzeti vagyont, vagyis az állam kezelésében tartott köztulajdon elidegenítéséből származó devizabevételt meg kell tartani a köztulajdonban, és azt a közpénzkibocsátás fedezetéül kell tartalékolni. Ily módon a devizatartaléknak csak egy része állna rendelkezésre a spekulációs célból ideérkezett forró tőke átváltásához. Ha lenne akár időbeli, akár volumenbeli korlát, akkor a forró tőke is tovább maradna az országban, és keresné a lehetőséget, hogy a magyar gazdaságba fektessen be, új munkahelyeket teremtsen.

Az MNB teljes mértékben a magyar állam tulajdona. Az MNB működését szabályozó feles jogszabály lehetővé teszi, hogy az Országgyűlés és a Kormány viszszaadja a saját hatáskörébe az MNB emissziós jogának a gyakorlását, valamint azt, hogy devizatartalékának és adóbevételeinek a fedezetére közpénzt bocsásson ki, hogy így módon is munkahelyeket teremtsen a 1,2 millió alkalmazásban nem álló, munkaképes felnőtt számára.

A monetáris felségjogokat az Országgyűlésnek és a Kormánynak kell gyakorolnia

Nem elég a költségvetés, de még az államháztartási mérleg elkészítése sem. A pénzrendszer által vezérelt gazdaságot a monetáris folyamatok határozzák meg. Ezért Magyarországon a hatalom elsődleges gyakorlója a Központi Bank, a mögötte álló nemzetközi pénzügyi struktúrák és azok frontintézményei. Ez a **monetáris kormány** az elsődleges. A másodlagos, fiskális hatáskör, az adórendszer irányítása és a költségvetés elkészítése már függő változó, azaz alá van rendelve a független változónak tekinthető monetáris irányításnak. A látható és kormánynak nevezett kormányzat ezért valójában már csak a másodlagos,

alárendelt hatáskörű, **fiskális kormány**.

Magyarország két meghatározó politikai ereje ténylegesen liberális pénz- és gazdaságpolitikát képvisel. Az ún. „baloldali”, szocialista-liberális koalíció **kozmopolita neo-liberális** politikát folytat. A nemzeti, konzervatív oldal pedig **nemzeti neo-liberális** gazdaságpolitikát képvisel.

Az Európai Unió által képviselt négy szélsőségesen liberális alapelv – a tőke, az áru, a szolgáltatás és a munkaerő szabad áramlása – a tőke tejhatalmát szavatolja.

Gazdag László javaslatai a válság leküzdésére

A Pécsi Egyetem közgazdász tanára elsőként a pénzstabilitás megteremtését javasolja. Ennek kell megelőznie minden más célt, így a gazdasági visszaesés, a recesszió valamint a munkanélküliség elleni harcot, de még az egyensúlytalanság felszámolását is. Magas infláció mellett még a gyors növekedés is rossz, mert elavult szerkezetben megy végbe. Nem előnyös ilyen esetben a munkanélküliség csökkenése sem, mert elavult munkahelyek menekülnek meg, vagy pedig ilyenek jönnek létre.

Másodikként kiemeli, hogy a pénzstabilitás automatikusan maga után vonja a kamatlábak csökkenését. Ennek a javító hatása nyomban érezhető a költségvetés egyenlegén. A magyar állam 4700 milliárd forint külföldi adósság és 10 000 milliárd forint belső (az MNB felé fennálló) adósság után fizeti a kamatot. (Ehhez annyit tehetünk hozzá, hogy 2008 augusztusára már összesen mintegy 17 000 milliárd forintnak az adósságszolgálati terheit viseli.) A kamatkiadás nagyobb összeg, mint az egészségügyre vagy a tanügyre illetve a kutatásra és a fejlesztésre fordított éves kiadás.

Harmadikként azt kell figyelembe venni, hogy a pénzstabilitás megindítja a gazdasági makro-szerkezet átalakulását. Ennek következetes véghezvitele érdekében fel kell függeszteni a gazdasági szférának nyújtott állami támogatásokat. Ez alól az agrártermelők azonban – sajátos körülményeik miatt – kivételt képeznek. Mindezek nyomán beindulhat az **Alois Schumpeter** által **‘teremtő pusztulásnak’** nevezett folyamat, a tőke, a munka áramlani kezdenek az alacsonyhatékonyságú szektorból a magasabb hatékonyságú felé. Javulhat az exporthatékonyság, egyre versenyképesebbé válhat a gazdaság, és ezzel összhangban javulhatnak a különböző nemzetgazdasági mérlegek is. A problémák megoldódnak minden fajta költségvetési nadragyszíj-összehúzó intézkedések nélkül. Mindez nem elméleti elgondolás, és ténylegesen így ment végbe a fejlett nyugati világban.

Negyedikként azt hangsúlyozza Gazdag László, hogy ha 10-15 év alatt végbe megy a magyar gazdaság szerkezetváltása vagy korszakváltása, akkor el lehet kezdeni a nagy elosztórendszerek reformját.

Ez utóbbiból az is következik, hogy jelenleg idő előtt bonyolodott a kormányzat az olyan nagy elosztórendszerek, mint a tanügy, egészségügy, nyugdíjrendszer erőszakolt, voluntarista megváltoztatásába. Az az elképzelés, hogy ezzel erőforrások szabadulhatnak fel a gazdaság számára nem igazolódott be Nyugaton. Azokban az országokban, ahol bevezették a nagy elosztórendszerek reformját, az nem pénzt hozott, hanem pénzt vitt el, mert igen sokba került, és a

változtatások nyomán előálló újabb rendszer sem igényelt kevesebb pénzügyi ráfordítást. A tényleges helyzet szerint a megreformált rendszerek pénzügyi megnövekedett. Igaz viszont az, hogy a **rendszerek hatékonysága** minden országban megnőtt. Ez utóbbi körülmény miatt a magyar társadalomnak is meg kell majd tennie ezeket a változtatásokat, de a gazdaság rendbetétele után, és nem előtte.

Gazdag László szerint nem az elosztórendszerek rossz, pazaroló működése az egyensúlyi zavarok oka, hanem fordítva: a rosszul működő gazdaság eredményez eleve rossz, pazarló elosztórendszert. Ebből következik, hogy nem az elosztórendszerek reformálgatásával kell bíbelődnünk a gazdaság mély áramlatainak rendbetétele helyett.

A megoldás kulcsa nem a jövedelempolitika, hanem a monetáris rendszer irányítása. Már szó volt róla, hogy Magyarországon (és másutt is a világon) jelenleg nincs bérinfláció. Hazánkban sem a túlfogyasztás, a lakosság felé kiáramló jövedelem a bajok oka. Ezért jövedelempolitikai intézkedésekkel nem lehet kezelni az alapbetegséget, hanem csakis szigorú monetáris politikával. A szigorú monetáris politika a gazdaság mély áramaira hat, nem pedig a fogyasztás és elosztás felszíni szféráira. Ebből következően a monetáris szigor nem eredményez élet-színvonal romlást. A **monetáris szigor** – amely **nem** keverendő össze a **költségvetési megszorításokkal** – életszínvonal stabilitást eredményez, hiszen megőrzi a fizetésből élők és a nyugdíjasok jövedelmének vásárlóértékét.

Magyar újjászületés csak új – pénzügyi és gazdasági eszközökkel végrehajtott – honfoglalással lehetséges. Le kell állítani a magyar nép erőforrásait élőködő módon elszívó pénzügyi szivattyúkat. Véget kell vetni Magyarország gátlástalan fosztogatásának. Mivel a vagyon hatalom, a nemzeti vagyonnal együtt visszaszerzhetők a nemzeti önrendelkezéshez és megmaradáshoz szükséges erőforrások is. A cselekvőképességét visszanyert nemzet leküzdheti demográfiai hanyatlását és megmaradhat a magyar élet.

Dr. Drábik János magyar-amerikai ügyvéd és jogtanácsos. ELTE Bölcsészkar filozófia szakán végzett, 1979 novemberéig különböző jogi, szerkesztői és államigazgatási munkaköröket töltött be. 1981-ben bejegyzett jogtanácsos New York államban, 1983-tól a Müncheni Szabad Európa Rádió munkatársa, majd vezető programszerkesztője. 1999-től a Leleplező című könyvűjság főszerkesztő-helyettese. 11 kötet szerzője, ismertebb munkái: Uzoracivilizáció, Tudatmódosítás, A pénz diktatúrája, Világdemokrácia, 1956 – A magyarok harmadik útja, Orwellia, Az emberközpontú világrend.

Balogh Zoltán

Magyarország kifosztását nem, de a Dunántúl természeti csodáinak tönkretételét sikerült megakadályozni

A szovjet tulajdonba került bauxitbányáinkat 1954-ben visszavásároltuk. 1962-ben Apró Antal, Moszkvában aláírta a timföld-alumínium egyezményt.

De ahelyett, hogy a bauxitot itthon dolgoztuk volna fel olcsó szovjet árammal, a nyersanyagot Volgográdba szállították, majd az alumíniumot onnan viszsza – vasúton. Megtiltották a titánnal kapcsolatos magyar kutatásokat annak ellenére, hogy Gillemot professzor már 1949-ben megkezdte kísérleteit a nyírádi bauxit titántartalmával kapcsolatban, és a fémtitán előállításáért 1957-ben Kossuth-díjat is kapott.

Nem esik szó a magyar-szovjet timföld-alumínium egyezményben a nyersanyagunk titántartalmáról sem. Amikor ma az ország eladósodottságát a miniszterelnök a magyar nép túlfogyasztásával magyarázza, nem említi soha, hogy mit jelenthetett volna a stratégiai fém, a titán hazai kinyerése és értékesítése a magyar nép hasznára és, hogy a Moszkvában aláírt szerződéssel hány dollár milliárdot ajándékozott Apró elvtárs a Nagy Testvérnek.

Egy másik témakör:

Ha tovább folytatódik a nyírádi és a Tatabánya környéki vízemeléses bányászat, súlyos környezeti károkkal kellett volna szembenéznünk. A Hévízi-tó megszűnése mellett végveszélybe kerülhetek volna Budapest gyógyforrásai is, és ha a Duna vize beáramlik a karsztvíz-rendszerbe, emberek millióinak ivóvize szennyeződött volna el. Ha a Hévízi Kórház akkori vezetője – az előadó – nem tagadja meg 1987-ben a környezetromboló dokumentum aláírását, a vízszivattyúk tovább működnek, tovább folytatódik a vízkimeléses bányászat.

We couldn't impede the looting of the country, but we did succeed in saving miracles of nature of the Dunántúl

In 1954 we bought back our bauxite mines taken over by the soviets. In 1962 Antal Apró signed the Alumina-Aluminium Agreement in Moscow.

Instead of processing the bauxite in the homeland with cheap soviet electricity, the raw material was transported to Volgograd then the aluminium brought back – by rail. All Hungarian research related to the titanium was forbidden, even though professor Gillemot has already begun his experiments in 1949 about the titanium-content of the bauxite from Nyírad and in 1957 he won Kossuth-Price.

The titanium-content of our raw material is not even mentioned in the hungarian-soviet alumina-aluminium agreement. Today, when the prime minister explains the indebtedness of the country with the overconsumption of the population, no one ever mentions what the inland extraction and marketing of the strategic metal, the titanium could have meant to the Hungarian nation, and that how many billions of dollars comrade Apró has gifted to the Big Brother by signing the agreement.

Another topic:

If the mining in Nyírad and in the neighbourhood of Tatabánya continued we would have had to face serious environmental damages. Together with the cessation of the lake of Hévíz the medicinal springs of Budapest would have been in distress and if the water of the Danube had streamed in the karst-water system, the drinking water of millions of people would have been contaminated. If in 1987 the director at that time of the Hospital of Hévíz (the presenter) had not denied the signing of the environmental-destructive document, the hydraulic pumps would still be still working and the mining would still continue.

Gillemot László professzor, a Budapesti Műszaki Egyetem tanára, a fémipar kutatóigazgatója Európában elsőként 1949-ben kezdte meg a titánnal kapcsolatos kutatásait. Érdekelte, hogy a Nyírad térségi bauxit 2,5 %-os titánoxidjából hogy lehet fémtitánt előállítani. Hiszen az 5 millió tonna titánoxid 4 millió tonna fémtitán-tartalma világviszonylatban is jelentős mennyiségűnek számított. Munkatársaival újak számító reaktort fejlesztettek ki, amellyel sikerült fémtitánt előállítani. Erről 1951-ben az Akadémiai nagygyűlésen számolt be. Ezt követően döntés született titángyártó üzem építéséről. Az építkezés 1954. elején elkezdődött, '55. decemberi átadási tervekkel. Azonban 1954. június 29-én az építkezést kormányszintről leállították. A professzor 1957-ben megkapta második Kosuth-díját, ennek indoklása: „A hazai nyersanyagból történő titángyártás módszerének kidolgozásáért és fémüzemi megvalósításáért”. 1958-ban pedig kiszállították az elhárítás és a szigorú titkosítás alatt lévő kutatóintézet összes műszerét, reaktorát és a teljes dokumentációt ponyvás teherautókra rakva, fegyveres védőőrizettel „ISMERETLEN HELYRE” szállították. Majd minden további kutatást megtiltottak ezen a területen. A volt munkatársak egy része elmondta, hogy a lefoglalt anyagot a Szovjetunióba szállították, oda, ahova az 50-es évek elején a professzornak el kellett mennie ott is beindítani a titánnal kapcsolatos kutatásokat. De vegyük sorba az eseményeket: 1945-ben a szovjet csapatok műszaki kötelékében Bobkov ezredes átvette a magyar bauxitbányák és az alumínium felügyeletét és irányítását. A szovjet tulajdonba került bauxitbányákat azonban 1954-ben óriási pénzekért visszavásároltuk. Innentől, ha szabad ország vagyunk, akkor rendelkezhetünk ásványi kincseinkkel. De idézzünk a KGST XV. ülésének az 1971. decemberi varsói anyagából, amelyet minden résztvevő ország vezetője aláírt: „...A SZOCIALISTA NEMZETKÖZI MUNKAMEGOSZTÁS... Valamennyi szocialista ország szigorúan szem előtt tartja a teljes egyenjogúság és kölcsönös szuverenitás, testvéri kölcsönös segítség és kölcsönös előny elveit. A szocializmus táborában senki nem bír, és nem bírhat semmi féle különleges jogokkal és kiváltságokkal... ellentétben a kapitalista nemzetközi munkamegosztással, amely a gyengének az erős által való kizsákmányolását fejezi ki... a nyersanyag és energetikai készletek kihasználásának hatékonysága jelentős mértékben függ a nyersanyagnak fogyasztóhoz való eljuttatásával kapcsolatos szállítási költségektől. Ezen költségek csökkentése elérhető: a nyersanyag düsitásával, közvetlenül a kitermelés helyén... a nyersanyagok feldolgozása útján, lehetőség szerint a kitermelés helyének közelében. A SZÁLLÍTÁS LEGGAZDASÁGOSABB FORMÁINAK FEJLESZTÉSE KÜLÖNÖSEN A VILLAMOS TÁVVEZETÉK ÉS CSŐVEZETÉK ÉPÍTÉSEK ÚTJÁN...” De idézzünk Tímár Vilmos, Szakál Pál, Dr. Domány András 1967-ben megjelent: „AZ ALUMÍNIUM-IPAR VILÁGHELYZETE ÉS AZ ALUMÍNIUM ELŐÁLLÍTÁSA” c. munkájából: „...A bauxitkészletek földrajzi elhelyezkedése nem esik egybe a timföldgyárak, az alumíniumkohászat és feldolgozóipar telepítési helyével. Ugyanis a tőkések vonakodnak a kockázatok vállalásától, hogy a felszabadult gyarmatok teljes önellátóságra és gazdasági függetlenségre törekedve a tőkebefektetéseket esetleges államosítás fenyegeti. Ezért a gyarmatokon, ahol a bauxitkészletek cca. 50%-a található, csak a nyersanyag kitermelését folytatják, s a kitermelt bauxitot akár 1000 km távolságra is szállítva dolgozzák fel úgy, hogy a szállítás költ-

sége eléri a bauxittermelési költség 50-100%-át is. A KGST MEGALAKULÁSA-KOR EZT A GYAKORLATOT ÍTÉLTÉK EL A TAGORSZÁGOK...” Ebben az időben a valuta-kitermelés komoly gondot jelentett Magyarországnak. De volt egy remek lehetőségünk, bauxit-timföld export a világpiacra. Az NSZK egy időben a teljes igényét e területen a tőlünk beszerzett nyersanyaggal elégítette ki. De miután tagja lett a NATO-nak büntetésül egy grammot sem adtunk nekik. Pedig azonnal fizettek valutával, a kis távolság miatt alacsony szállítási költség mellett. Ausztria is ismételtlen kérte a magyar kormánytól, hogy az 1962-ben lejáró bauxit-timföld szerződés kerüljön újra megkötésre, megemelt kontingenssel. Szintén azonnal fizettek valutával, kis távszállítási költséggel. De komoly igényekkel lépett fel Lengyelország is, más szocialista országokkal együtt. Az elkészített tervekbe azonban egyetlen tonnát sem ütemeztek kapitalista országok számára. Ugyanakkor Moszkvában 1962. november 15-én APRÓ ANTAL MINISZTERLNÖKHELYETTES, AZ NGKB ELNÖKE MAGYAR RÉSZRŐL ÉS NOVIKOV ELVTÁRS A SZOVJET FÉL RÉSZÉRŐL ALÁÍRTÁK A MAGYAR-SZOVJET TIMFÖLD-ALUMÍNIUM SZERZŐDÉST 1980. DEC. 31-IG.

Megállapodás

A Dunántúli-középhegység vízre orientált környezeti hatásvizsgálata kormányzati döntést nem igénylő határozatainak végrehajtására

2./ Gyógyászati értékű hévízhasznosítások közvetlen védelme érdekében:

a./ ... El kell készíteni a távolabbról történő hévízpótlás tervét.

Budapest, 1987. június 30.

Kapolyi László
ipari miniszter

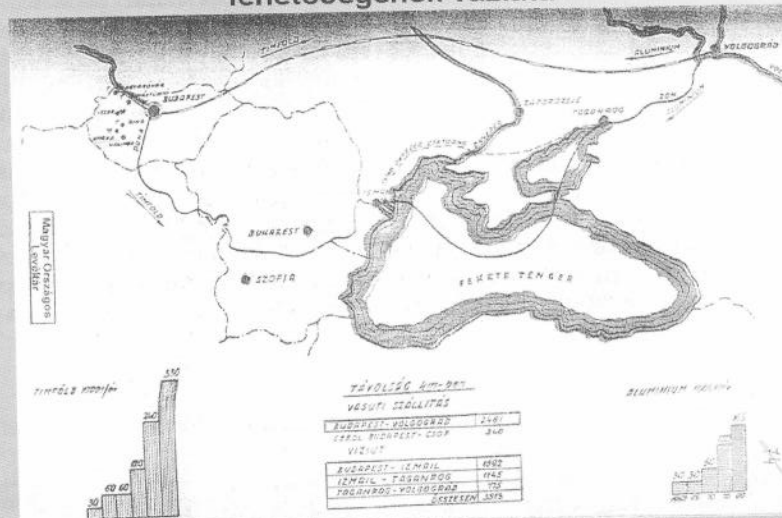
Kovács Antal
államtitkár
az OVH elnöke

dr. Medve László
egészségügyi
miniszter

Iványi Pál
aFővárosi
Tanács elnöke

A szerződést a kormány elnöke, Kádár János jóváhagyta a 3338/1962 sz. határozattal. A szigorú titkosítás alól 2007-re már feloldott szerződés mellékletében szerepel az útvonalrajz nyersanyagunknak Volgográdba szállításáról, vasúton 2500, vízi úton 3500 km-re. A szovjet fél a tőlünk megvásárolt nyersanyagot feldolgozza, és az alumínium tömböket ugyanezen a távon küldi hazánkba.

A timföld illetve az alumínium szállítási lehetőségének vázlatja

Tehát AZ ODA- VISSZA SZÁLLÍTÁS VASÚTON 5000, VÍZI ÚTON PEDIG 7000 KM, a magyar fél megvásárolja az alumínium tömböket, és a nyersanyag-alumínium közti különbözetet Magyarország kurrens termékek szállításával egyenlítheti ki! Hogy miért nem az olcsó szovjet elektromos áramot szállítottuk hozzánk, a meglévő elektromos hálózaton és így dolgoztuk fel a saját nyersanyagunkat csak a későbbi kutatásaim során értettem meg. A szerződésben szó sem esik arról, hogy a felek milyen mértékben viselik a hatalmas távolságra történő szállítás költségeit. Ezért megnéztem más szerződéssel kapcsolatos költségek alakulását. A jamburgi földgáz-kitermelési és szállítási költségek már megismerhetők. Az erre vonatkozó szovjet-magyar együttműködési szerződés már feloldásra került a titkosítás alól. És itt szó esik az Orenburgi tapasztalatokról is. Idézzünk az Ipari Minisztérium, az Országos Tervhivatal és az OMFB 1985.I.18-i vezetői értekezlet 389/1/1985 sz. anyagból: TÁRGY: A TÁVLATI ENERGIAELLÁTÁS ÉS FEJLESZTÉS EGYES GAZDASÁGPOLITIKAI KÉRDÉSEI... „A SZOVJET FÉL ÁLTAL ELSŐSORBAN KÍVÁNT ÉPÍTŐ-SZERELŐ MUNKA / KOMPRESSZORÁLLÓMÁS, LAKÓTELER, SZOCIÁLIS LÉTESÍTMÉNYEK/ AZ ORENBURGI TAPASZTALATOK ALAPJÁN SZÁMUNKRA RENDKÍVÜL KEDVEZŐTLEN, 1 RUBEL ÉRTÉKŰ TELJESÍTÉS 150-200 FORINT RÁFORDÍTÁSÚ... LEGKEDVEZŐBB SZÁMUNKRA AZ ÁRUSZÁLLÍTÁS/ KB. 40 FT/Rbl. /”

De idézzünk az OTH és PM. anyagából: 7516/VII/1985 sz. alatt: „... EXPORT-SZABÁLYOZÁS... Az 1985 ÉVI RUBEL ÉS NEM RUBEL EXPORT TELJESÍTÉSE NAGY ÖSSZEGŰ TERVEN FELÜLI TÁMOGATÁSSAL BONYOLODIK, AMI NAGYMÉRTÉKBEN RONTJA A KÖLTSÉGVETÉS EGYENSÚLYÁT...”

DÖNTÉS ZSÜLETETT A RUBELÁRFOLYAM 28 FT-RA TÖRTÉNŐ EMELÉSÉRŐL... A TÓKÉS EXPORT SOKAK ÁLTAL HANGOZTATOTT, NEM KIÉLEGÍTŐ JÖVEDELMEZŐSÉGÉT A TÉNYADATOK NEM TÁMASZTJÁK ALÁ...” Szeretném megjegyezni, hogy az emelés előtti időszakban a rubel árfolyama 17 Ft körül tartózkodott hivatalosan. De folytassuk az idézést. Az OTH 7895/V/1985 sz. anyagából az alumínium vertikumot illetően: „... Legalább ilyen fontos kérdés a rendelkezésre álló fém értékesebb, feldolgozottabb formában való hazai és export-célú hasznosítása, az alacsonyabb értékű termékek (bauxit, timföld, kohóalumínium) kivitelének ésszerű visszaszorítása.” A tervhivatalban, minisztériumokban, magas beosztásban dolgozó – magyar érzelmű – emberek leírták véleményüket. Próbálták védeni a magyar érdekeket, de semmi sem változott, a politikai vezetés hajthatatlan volt. Bizonyításul idézzünk a kormány 1970. március 12-én megtartott ülésének anyagából. Az ülést vezető Fock miniszterelnök közölte, hogy Apró Antal miniszterelnök-helyettes nem lesz jelen, mert Moszkvában tárgyal.

Dr. Balogh Zoltán – 1.B. Melléklet

Bauxit-kivitel

Vásárlás éve	Szocialista országból						Nem szocialista országból		
	Rubel elszámolás			Nem rubel elszámolás					
	Mennyi-ség	Érték	Egység-ár	Mennyi-ség	Érték	Egység-ár	Mennyi-ség	Érték	Egység-ár
	t	Eft	Rbl/t	t	Eft	\$/t	t	Eft	\$/t
1973.	558821	124984	5,59	–	–	–	99917	34786	7,04
1976.	628802	192597	8,76	–	–	–	4216	2473	14,12
1978.	600881	210915	10,58	–	–	–	322	289	23,99
1979.	595183	231349	12,16	–	–	–	504	401	22,39

Tárgy: AZ ALUMÍNÍUMIPAR KÖZPONTI FEJLESZTÉSI PROGRAMJA. A szigorú titkosítás alól már feloldozott anyag a következőket tartalmazza: „... Lévárdi Ferenc ipari miniszter... A KÜLKERESKEDELEM KÍVÁNSÁGA, HOGY A TÓKÉS EXPORTOT TARTSUK FENN TOVÁBBRA IS... A TÖMB-ALUMÍNÍUM EXPORT A LEGGAZDASÁGTALANABB EXPORT A VILÁGON. AKÁR FÉLGYÁRTMÁNYT, AKÁR TIMFÖLDET EXPORTÁLUNK, AZ

KERESKEDELMI SZEMPOTNBÓL ELŐNYÖSEBB, KÜLÖN NEM SZEREPEL AZ ELŐTERJESZTÉSBEN... A TÓKÉS PIACRA VONATKOZÓ SZÁM SOKAT SEJTET MAGÁBAN, BIZONYOS BAUXIT ÉS TIMFÖLDEXPORTOT FENN AKARJUK TARTANI...” Ugyanerről az értekezletről Bíró József külkereskedelmi miniszter a következőt hozta a résztvevők tudomására: „MÁRIS KINT VAGYUNK A PIACON A TIMFÖLDDEL, DE A SZOVJETÚNIÓ IS KINT VAN, ÉS ÖSSZETALÁLKOZUNK AUSZTRÁLIÁBAN.” Az én kérdésem: nem lehetne a volgográdi kanyart kiküszöbölve egyenesen Ausztráliába szállítani a nyersanyagunkat, nem fárasztva ezzel a szovjet elvtársakat. Fenti idézetekből néhány nagyon érdekes tény szűrhető le:

1. Ezek a vezetők jól ismerték a kialakult problémát, és javaslatot tettek a megoldásra. Apró Antal és Kádár János azonban nem vette figyelembe ezeket.

2. Apró Antal – a megbízható moszkovita – távollétében a miniszterek bátran elmondták a véleményüket.

3. Szerették volna a számukra előnyös nyugati exportot fenntartani, de hivatalos exporttervekben nem tüntették fel a nyersanyagunk tókés exportra szánt mennyiségét, hiszen elkötelezett politikusaink módosítva a tervszámokat, a tókés exportra szánt nyersanyagmennyiséget a SZU-ba küldték. Ezért a saját nyersanyagunkat nyugatra csempészve szerzünk valutát gazdaságunk számára.

Magyarország miniszterelnöke 2006 szeptemberében Szocsiban Putyin elnöknel tett látogatása után a következőket nyilatkozta: „A SZOVJET-MAGYAR KERESKEDELMI KAPCSOLATOKNÁL VISSZA KELL TÉRNI AZ 1990 ELŐTTI SZINTRE.” Azt azonban nem említette, hogy ugyanazzal a feltételekkel gondolta, ahogy felesége nagyapja, Apró Antal megkötötte a 62-es szerződést, vagy némi előnyt is elképzelhetőnek tartana Magyarország számára, ahogy elhangzott Varsóban a XV. KGST ülésen. VÉGÜL SZERETNÉM HANGSÚLYOZNI, HOGY A MAGYAR-SZOVJET TIMFÖLD-ALUMÍNÍUM SZERZŐDÉSBEN SZÓ SEM ESIK AZ EXPORTÁLT MAGYAR NYERSANYAG TITÁN TARTALMÁRÓL. A HETEK c. lap 2007. december 7-én megjelent számában a jó tollú újságíró három érintettel készített riportot: Kapolyi László volt ipari miniszterrel, Mihala Ferenc szakmérnök, kiváló titánkutatóval (akinek Gillemot professzor a tanára volt), valamint velem. Idézzünk Mihala docens nyilatkozatából: „A nyírádi bauxit az alumínium szempontjából kifejezetten gyenge minőségű volt, ráadásul a víz alól kellett felhozni. A benne lévő titán értéke viszont kimagaslott. A hűlegyerek is rájött volna, hogy óriási üzlet, ha elviszik a bauxitot, visszahozzák az alumíniumot, a titánt viszont megtartják maguknak. Ehhez még KGB-iskola sem kellett.”

De hogy miért nem dolgozhattuk fel nálunk saját bauxitunkat, miért állították le a titánt előállító üzem építését, amikor szovjet szakembereket is a kiváló magyar mérnökök tanították meg e területen minden lényegesre, hiszen a nemzetközileg elismert szakértelem nálunk volt. Sőt üzemeket adtunk át felszereléssel, teljes tervdokumentációval, minden ellenszolgáltatás nélkül. Az üzemek beindítását még magyar nyersanyag odaszállításával is segítettük, magyar mérnöki felügyelettel. Sajnos a Szovjetunió hiányt szenvedett a fontos titán fémről.

De miért volt a fémítán kiemelten fontos stratégiai fém a hidegháború idején a hadiparban? Vizsgáljuk meg a hadipart is: az 1960-as években az USA az

U2 kémrepülőjét a SZU fölé küldte, amelyik 21 ezer méter magasan repült, 900 km/óra sebességgel. Az U2-t azonban rakétával lelőtték. Ezt követően az USA hadmérnökei elkészítették az új kémrepülő az SM71-et, amelyet BLACK BIRD névre kereszteltek. Ez már 26 ezer méter magasan repült, 3200 km/óra sebességgel. Ezt már nem tudták lelőni. De az óriási nyomást csak a nagyon drága titánfém-ből készített gép bírta ki. Majd jött a B2-s SPIRIT, a csupaszárny bombázó, fedélzeti számítógép repülésvezérléssel. Majd az F117-es lopakodó. A hidegháború idején, a 60-as években a fémtitán kilója 10 dollárba került a Londoni Tőzsdén. Magyarország az első komoly 100 millió dollár közleplejártatú hitelét 1974-ben vette fel. Ha a titángyártó üzemünk elkészülhet, akkor a 4 millió tonna fémtitánunkból csupán 10 000 tonnát kellett volna a Londoni Tőzsdére vinni, és nincs szükség hitelfelvételre. További szállítás esetén pedig 1990-re nem 22 milliárd dollár adósságunk, hanem komoly valutatartalékunk keletkezik, mivel a 4 millió tonna fémtitán értéke 40 milliárd dollárt ért. A titkosítás alól feloldott dokumentumok megismerése után sok mindent megértettem. Nagy kérdés, mi történt volna akkor, ha a professzor nem kezdi el kutatásait a nyírádi bauxit titánjával? A dokumentumokból megismert tényeket bemutatva írtam meg két kötetben a történeteket. A könyvek anyagával kapcsolatos legnehezebb kérdést az egyik szaklektor tette fel, amely így hangzott: „Mit gondolsz, ha nincs titán a nyírádi bauxitban, 1956-ban Grebennyik tábornok tankhadosztályai akkor is elözönlötték volna Magyarországot?” Őszintén bevallom, a kérdésre nem tudtam válaszolni, de ma sem tudnék.

Magyarország miniszterelnöke Gyurcsány Ferenc az ország eladósodását a magyar nép túlfogyasztásával magyarázta. De nem tett említést az Apró Antal által aláírt 1962-es magyar-szovjet szerződésről. Ennek aláírásával Apró elvtárs dollár milliárdokat ajándékozott a Nagy Testvérnek minden ellenszolgáltatás nélkül. Az én kérdésem ezzel kapcsolatosan így hangzik: „Nem az Apró család ma élő tagjainak kellene bocsánatot kérni a magyar néptől, felmenőjük gavallér gesztusa miatt?”

De hogy kerültem én orvos létemre ebbe a kegyetlen küzdelembe? Reumatológus és belgyógyász szakvizsgával rendelkezvén sikerült megszerveznem 9 év alatt az ország reumás-mozgásszervi betegellátó hálózatot, 1984-ben szerettem volna befejezni az igazgatási munkát és a szervezést. Úgy gondoltam visszatérek a reumatológiai osztályra, és csak azzal foglalkozom, ami egy orvos életében igazán szép: betegellátás, kutatás, oktatás. 1986-ban azonban leégett a Hévízi Kórház toéépülete. Ez után behívatott az egészségügyi miniszter, és azt kérte, pályázzam meg a Hévízi Kórház megürülő főigazgatói állását. Válaszom egyértelmű volt: nem nyújtom be pályázatomat, mert ott csak bukni lehet. Akkor egy nagyon szomorú mondat hangzott el a miniszter részéről: „Nem csodálom, hogy nem akarsz egy halálraítelt tó partjára menni dolgozni.” Ezen pedig én lepődtem meg, miért van a Hévízi tó, ez a világsoda halálra ítélve. Néhány hónap után újra behívatnak, és elhangzott egy súlyos mondat: „Nagy gondban vagyunk, hajlandó vagy-e segíteni?” Szikrányi becsület esetén erre nem lehetett nemmel válaszolni. Közöltem a feltételeimet, az állást nem pályázom meg, helyezzenek oda. Megpróbálok segíteni, de megtartom főorvosi állásomat Budapesten, ha buktam legyen hova visszatérni dolgozni 53 évesen. Így kerültem

miniszteri biztosnak a Hévízi Kórház élére. Hévízen a következő volt a probléma: a nyírádi térség bauxitbányái légvonalban cca. 30 km-re helyezkednek el Hévízi Kórháztól és a tótól. A probléma gyökerét akartam megismerni, ezért gumicsizmát húztam, és munkásruhát öltve személyesen jártam végig a bauxitbányákat, hogy közelebb kerüljek a probléma megismeréséhez. Nyírád térségében a titánt tartalmazó bauxit messze túlnyomó többsége a kristálytisza ivóvíz minőségű karsztvíz alatt helyezkedik el a föld mélyében. Hogy a fontos nyersanyagot ki tudják bányászni Nyírád és Tatabánya térségében több, mint 10 milliárd köbméter karsztvizet emeltek ki, amelynek 60%-a a Dunába ment. De erre a vízemelésre megkapták a hivatalos engedélyt. A 60-as évektől kiépítettek 22 vízemelő kutat, egyenként 150-200 forint bekerülési költséggel /akkori pénzérték!/. Egy köbméter bauxit kitermeléséhez 200 köbméter karsztvizet kellett kiemelni, hogy a bauxit szárazra kerülve bányászható legyen. De a vízemelést már jóval az engedélyezés előtt is végezték, így a térségi kiemelt víz összmenyisége a becslések szerint elérte a 6-8 Balaton vízmennyiségét. A depressziós tölcser természetesen a föld mélyében tovaterjedt. A Hévízi tónál az eredetileg meglévő 116 méteres karsztvíz oszlop túlnyomása biztosította a tó 550-600 L/sec gyógyvízhozamát. A nagymérvű vízemelés eredményeként a tónál in floribus meglévő 116 m-es karsztvízoszlop lecsökkent 4, azaz négy méterre. A négy méteres víz-oszlop túlnyomása már csupán 270 L/sec gyógyvízhozamot tudott biztosítani. A depresszió azonban elérte Budapest térségét is. Itt a gyógyforrások működését mindössze 2 méteres karsztvízoszlop túlnyomása biztosította. A felsorolt megdöbbentő tények ellenére megszületett 1987 júniusában a tó és az érintett térség gyógyforrásainak halálos ítélete. Ezt az érintett minisztériumi vezetők valamennyien aláírták. Az utasításba adott dokumentumot követően jött az ipar kérése újabb 10 méteres karsztvízszint-csökkentésre, hiszen a stratégiai fém kivétele csak így volt biztosítható. De ha ez bekövetkezik, akkor Hévízen megszűnik a 4 méteres karsztvízoszlop és a túlnyomás, sőt a karsztvízszint 6 méterrel mélyebbre kerül, mint a tó beömlési szintje, így a szívóhatás kiszippantja a tóban lévő gyógyvizet. Hogy ne álljon ott üresen ezért az utasítás szerint további kutakat kell fúrni, és a gyógyvizet csövön vezetni a tóba. Lényeg az, hogy a titán tartalmú bauxit szárazra kerülve bányászható legyen. Budapesten pedig megszűnnek a gyógyforrások, és Budapest befejezi fürdővárosi tevékenységét. De ennél is nagyobb baj, hogy a dunavíz középszintje magasabbra kerül, mint a lecsökkent karsztvíz-szint, amely az ellennyomást biztosítja. Így a dunavíz minden szennyeivel karsztba áramolva elszennyezi a térségben lévő 2-3 millió ember ivóvízbázisát. Az érintettek elfogadták ezt a gyalázatos tervet, és számomra érthetetlen módon senki sem tiltakozott. Egyedül a Magyar Tudományos Akadémia két tagja rögzítette írásban, hogy a kialakult katasztrófa-helyzetért nem az Akadémiát terheli a felelősség. Részemről mindvégig azzal érveltem, hogy a Bakonyban öt másik helyen is található bauxit, amelyet vízemelés nélkül lehet bányászni, miért nem abból teljesítjük a szerződési kötelezettségeket. Ezt nyilván azért nem fogadták el, mert az ezeknél meglévő bauxit nem tartalmazott fémtitánt. A gyalázatos dokumentumról egyedül a Hévízi Kórház pecsétje és vezetőjének aláírása hiányzott. De e kórház vezetőjeként számomra is kötelező lett volna az aláírás, hiszen az EÜ minisztérium miniszterhelyettes szinten alá-

írta. Így mindössze két lehetőségem maradt. Vagy benyújtom azonnali lemondásomat, majd akad más, aki aláírja a dokumentumot, vagy megtagadom az aláírást. Részemről ez utóbbit választottam. Addig folytatni a küzdelmet, amíg magyar érzelmű miniszterelnök nem kerül kinevezésre, aki megszünteti a vízemeléses bányászkodást a térségben.

De mi adott erőt a reménytelen küzdelemhez?

1. A genius loci. A hely szelleme azért, mert Hévíz közelében áll Deák Ferenc kúriája, a szobrával. A haza bölcsének mondása úgy hangzott az 1848-as szabadságharc bukása után, hogy „REMÉNYTELEN HELYZETBEN IS TUDTAM KÜZDENI”.

2. Az 1956-os Forradalmunk és Szabadságharcunk. Tudtuk, hogy reménytelen, mégis becsülettel végigvittük. S mi, akik életben maradtunk, csupán a kötelességet teljesítettük. De ugyanígy csak a kötelességünket teljesítettük 1987-89 között, amikor a természeti kincsek megmaradásáért kellett harcolni, ismét reménytelenül. Sokan mondják keserű szívvel ma is honfitársaink közül, hogy a helyzet reménytelen. Talán van erkölcsi alapom felhívni figyelmüket Deák Ferenc szavaira, valamint 1956 példamutatására, amelyek talán erőt adnak, s hiszek benne, hogy nálunk is sikerül elfogadni a gascogne-i mondást, amely Cyrano szavaival így hangzik: „Az ember nem a siker reményében harcol, sokkal szebb, ha reménytelen.”

Dr. Balogh Zoltán, reumatológus, belgyógyász, az orvostudomány kandidátusa, c. egyetemi docens. Miniszteri biztосként 1987 elején került Hévízre, majd a Hévízi Kórház igazgatójaként a tó és ugyanakkor Budapest gyógyforrásainak, ivóvizének megmenkítéséért.

A cím tárgyával kapcsolatos publikációk:

A Hévízi-tó kálváriája egy orvos szemével

I. Küzdelem a megmaradásért (2006, második javított kiadás, Kairosz Kiadó, Budapest)

A Hévízi tó Kálváriája egy orvos szemével

II. Csendes ötvenhatosok (2007, Kairosz Kiadó, Budapest)

Dr. Bencze Izabella

A nemzeti vagyon sorsának alakulása a rendszerváltozás után

Az egységes állami, társadalmi tulajdont is felszámoló rendszerváltozást követően alapvető követelménnyé vált a társadalmi tulajdon lebontása, a magán- és köztulajdon jogi alapjainak megeremtése, a piacgazdaságra való áttérés folyamatában a magántulajdon megerősítése, az állami feladatok ellátásának biztosítása érdekében a közvagyon, más néven: kincstári vagyon körének kialakítása. Egy demokratikus jogállam felépítése során mindezek végrehajtása történelmi szükségyszerűség volt. Hogy sikerült a feladatot megoldania a Magyar Köztársaságnak? Mi lett a mérhetetlen értékű vagyont magába foglaló szocialista állami tulajdon sorsa? Gazdagodott-e az új rend által meghatározott szabályok követésével az ország, vagy soha vissza nem térő történelmi esélyt veszített a nemzeti vagyon elherdálásával? Maradt-e az intézményes privatizáció lezárását követően olyan mennyiségű vagyona a nemzetnek, amellyel megnyugtatóan léphetett be a harmadik évezred kapuján? Ki és hogy kezeli ma azt a maradék állami tulajdont, amely az Alkotmány szerint is a nemzet vagyona? Milyen vagyona van ma a magyar nemzetnek? Mit tehet a nemzet a megmaradt vagyona megmentése érdekében?

The fate of the national fortune after the change of the regime

After the change of the regime that eliminated the unitary state and social property the demolition of the social fortune became a basic requirement, and so did the creation of a legal support for private and public property, the reinforcement of the private property in the process of the changeover to market economy, the creation of the public property, in other words: of the public purse to assure the completing of the state tasks. All this was a historical necessity to build a democratic country. How did the Hungarian Republic manage to solve the problem? What happened to the property of the socialist state that accumulated an immense fortune? Did the country get richer by following the rules of the new regime, or did he lose a unique historical opportunity by playing away the national fortune? After the cut-off of the institutionalized privatization did there remain enough national assets to reassuringly step into the third millennium? Who and how handles the residual wealth that – according to the Constitution – is possession of the nation? What kind of wealth does the Hungarian nation possess? What can the nation do in order to save its remaining fortune?